

تاریخ ۲۰۲۰/۱۰/۱۴

محمد معصوم هوتک / مختصات افغانستان، بخش: نخبگان و مشاهیر

د اکاډميسن پوهاند عبدالشکور رشاد پېژندنه

اکاډميسن پوهاند عبدالشکور رشاد د افغانستان او سيمې په سطحه کې ستر محقق، وتلی ادیب، منلی ژبپوه، پياوړی استاد او خور ژبی شاعر وو چې د ۱۳۰۰ هـ ش کال د عقرب پر ۲۳ مه = د ۱۹۲۱ع کال د نومبر ۱۴مه د کندهار ښار د بابرو په کوڅه کې زېږېدلی وو. پلار ئې عبدالغفور خان نومېدی او علم دوسته او مخور سړی وو. په پارسي، عربي، اردو او انگرېزي ژبو پوهېدی. نیکه ئې حاجي محمد اياز خان د خپل وخت مشهور سوداگر وو. د دوی کورنۍ د لوی احمد شاه بابا د پاچهي په کلونو کې پېژندل سوې او شتمنه کورنۍ وه. د احمد شاهي عصر مشهور شخصیت او د لوی احمد شاه بابا د لمسي شاه زمان سدوزي خسر امين الملک نورمحمد خان بابړ د همدې کورنۍ سړی وو.

پوهاند عبدالشکور رشاد لومړنۍ زده کړې له خپل دانشمند پلار څخه وکړې او تر هغه وروسته ښوونځي ته شامل او په ۱۹۳۳ع کې ځنې فارغ سو. له ښوونځي څخه تر فارغېدو وروسته ئې سمدستي د ښوونکي په توگه رسمي دنده پیل کړه چې د سین د لېوالتی له امله به ئې "کوچنی ښوونکی" باله.

په ۱۹۴۶ع کال د کندهار ښار د مشورتی ټولنې مشر او یو کال وروسته د کندهار د بلدي ریاست (ښاروالي) مرستیال وټاکل سو. کله چې د شاه محمود خان د صدارت پر مهال په هیواد کې دیموکراسي اعلان سوه او گوندونه تشکیل سول، په کندهار کې د وین زلمیانو له ډېرو فعالو غړو څخه یو هم پوهاند رشاد وو چې د ملي شورا په انتخاباتو کې ئې د وین زلمیانو د نمایندې په توگه برخه واخیستله خو په انتخاباتو کې د حکومت د مداخلې له امله بریالی نه سو.

تر ۱۹۴۷ع کال وروسته هندوستان ته ولاړ. هورې ئې هندي، اردو، سانسکریت او انگرېزي ژبې زده کړې او د پښتو د تاریخ په اړه ئې ژور تحقیقات سر ته ورسول. هیواد ته تر راتگ وروسته په ۱۹۵۷ع کال د پښتو ټولنې مسلکي غړی او پر څنگ ئې د کابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي د استاد په توگه مقرر سو. په همدې وخت کې ئې د پوهنتون د استادۍ پر څنگ د پښتو ټولنې د مسلکي مرستیالی دنده هم پر مخ وړله. په دغه وخت کې د پښتو ټولنې د ریاست وظیفه د اردو ښاد گل پاچا الفت پر غاړه وه.

په ۱۹۶۱ع کال د پخواني شوروي اتحاد د لنینگراد (اوسنی پېترزبورگ) ښار د ختیځ پېژندنې په انستیتوت کې د پښتو څانگې د استاد په توگه مقرر سو او دوه نیم کاله ئې دغه وظیفه مخ ته یووړه. په دغه وخت کې روسي ژبه زده کړه. هیواد ته تر بیرته راتگ وروسته ئې د ژبو او ادبیاتو پوهنځي په پښتو ډیپارټمنټ کې د استاد او ددغه ډیپارټمنټ د مشر (شف) په توگه وظیفې ته دوام ورکړ. په ۱۹۷۴ع کال ئې د پوهاندۍ علمي رتبې ته ارتقا وکړه. دې دندې ته ئې د ۱۹۷۸ع کال د ثور تر کودتاه پوري دوام ورکړ او ددغې کودتاه په لومړیو میاشتو کې تقاعد ته سوق سو خو له پوهنتون او د علومو له اکاډمۍ سره ئې علمي همکاري جاري وساتله. پوهاند رشاد ته په ۲۰۰۳ع کال په جلال آباد ښار کې دده په ویاړ جوړ سوي سیمینار په ترڅ کې د "علامه" لقب ورکول سو.

پوهاند رشاد پر افغانستان باندي د روسي یرغل او اشغال په کلونو کې ئې د روسي اشغالگرانو پر ضد شعرونه په مستعارو نومونو د کلیفورنیا، ناروي، جرمني، اتریش، هند، پېښور او کراچي په افغاني نشراتو کې خپرول او د ژوند تر وروستۍ سلگۍ ئې د استبداد او بلواکۍ پر خلاف اشعار وویل. د علامه رشاد سیاسي افکار د هیوادپالني، ملتپالني او خپلواکۍ غوښتنې پر بنسټ ولاړ وو او د ټولنیزو ریفورمونو او دیموکراسۍ په پلوي ئې هر وخت د منورینو خوا نیولې وه.

دده آثار او تحقیقات دده په ژوند کې لا پر افغانستان سربېره په هند، پاکستان او د منځنۍ آسیا په هیوادو کې لوستونکي درلودل او د سیمې او نړۍ په علمي ټولنو کې پېژندل سوی افغان عالم وو. دده د خپل برکتناک ژوند په اوږدو کې په

سوونو شاگردان وروزل چي ځيني ئي اوس په نړيواله سطحه کي مطرح پوهان دي. دده د څېړنو په نتيجه کي د پښتو ادب ، ژبي او تاريخ خورا غامض او پرله پېچلي مسايل روښانه او حل سوي دي او پښتو ادب، ژبي او تاريخ ته ئي تر شپېتو زيات چاپي او تر اتيا زيات ناچاپ آثار پرېښوول. علامه عبدالشکور رشاد د ۱۳۸۳ ش کال د فوس پر يوولسمه د چارشنبې په ورځ د کابل ښار په څلور سوه بستريز روغتون کي وفات او په کندهار کي د پوهنتون په انگر کي په درناوۍ سره خاورو ته وسپارل سو. پر مزار ئي ستره گومبته ولاړه ده.